

Vedenie

Bragagiu

Mă văd în noapte fără zare
Duc calul de dârlog și-n frică,
Iar cumpăna scârțâitoare
Găleata plină o ridică.

Căluțu-i trist, vremea mahnită,
Se leagănă stele pe apă
Și viața mea neisprăvită
Cu murgu-alături se adapă.

Stelele cad, tristețea saltă,
Clipele picură-n fântână,
Țipă o pasăre de baltă
Singurătatea de-mi îngână.

Parcă apasă-n piept mormântul
Atât de greu vrea să mă doară
Și-ncep să chem în voce cântul
De nu știu care primăvară.

Iar mugurii parcă insultă
Ceru-ncordat s-aducă norii
Când aștrii palpitând ascultă
Că-n loc de nori vor fi cocorii.

Doar gândurile negre-n ciudă
Rămase-n urma mea mă latră
Pe căptușeala veche, udă
Zidită-n bârne și în piatră...

Nu știu de unde-mi vine-n minte
Așa vedenie ciudată
Fiindcă cât mă țin eu minte
Cal nu avusei niciodată.

M-am prăvălit în modă, poate,
De fugă-n viețile trecute
Și mă văzui trecând prin alte
Realități necunoscute?

Posibil... Cine-o să mai știe...
De mângâiere-un gând îmi ține:
Că și atunci cu poezie

Urâtul alungam din mine!
Victor Bragagiu